

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 270/2023-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Jaroslav Homza, s. r. o., Moyzesova 46, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jaroslav Homza, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod ČVS: KÚV-37/20-99, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 6/04, proti postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 1/08 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 1 To 11/2015, 6 To 9/2019 a 5 To 1/2021 a o ústavnej sťažnosti sťažovateľa

[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jaroslav Homza, s. r. o., Moyzesova 46, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jaroslav Homza, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod ČVS: KÚV-37/20-99, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 6/04 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 1 To 11/2015, 6 To 9/2019 a 5 To 1/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ [REDACTED] sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici [(ďalej len „krajské riaditeľstvo“), sťažovateľ v petite uvádza nesprávne označenie „v Košiciach“, pozn.] v konaní vedenom pod ČVS: KÚV-37/20-99, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 6/04, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 1/08 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 1 To 11/2015 (sťažovateľ v petite uvádza nesprávnu sp. zn. „1 Tost 11/2015“, pozn.), 6 To 9/2019 (sťažovateľ v petite uvádza nesprávnu sp. zn. „6 To 9/1019“, pozn.) a 5 To 1/2021 (ďalej spolu len „napadnuté konania“). Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 42 000 eur a náhradu trov konania. Ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] bola ústavným súdom vedená pod sp. zn. Rvp 1224/2022.

2. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv ako sťažovateľ [REDAKOVANÉ], a to postupom krajského riaditeľstva, Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Banskej Bystrici a najvyššieho súdu v napadnutých konaniach. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] súčasne žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 42 000 eur a náhradu trov konania. Ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] bola ústavným súdom vedená pod sp. zn. Rvp 1225/2022.

3. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv ako sťažovateľ [REDAKOVANÉ], a to postupom krajského riaditeľstva, Krajského súdu v Košiciach a najvyššieho súdu v napadnutých konaniach. Súčasne žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 27 000 eur a náhradu trov konania. Jeho ústavná sťažnosť bola ústavným súdom vedená pod sp. zn. Rvp 1226/2022.

4. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] (na rozdiel od sťažovateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) nenamietal porušenie svojich práv postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 1/08, pretože ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 323/2020-55 z 26. januára 2022 už vyslovil porušenie jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v označenom konaní a priznal mu finančné zadosťučinenie 7 500 eur a trovy konania.

5. Ústavný súd uznesením č. k. PLs. ÚS 29/2022-5 z 15. júna 2022 spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. Rvp 1224/2022 a sp. zn. Rvp 1225/2022 a uznesením č. k. PLs. ÚS 30/2022-5 z 15. júna 2022 spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. Rvp 1224/2022 a sp. zn. Rvp 1226/2022, ktoré konanie o týchto sťažnostiach je vedené pod sp. zn. Rvp 1224/2022.

6. Z ústavných sťažností, ich jednotlivých príloh a nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 323/2020-55 vyplýva, že sťažovatelia boli v napadnutých konaniach v právnom postavení obvinených, resp. obžalovaných a napokon odsúdených v trestnom konaní vedenom od roku 1999. Pokiaľ ide o stručný prehľad napadnutých konaní, ústavný súd má preukázané, že uznesením krajského riaditeľstva z 3. mája 1999 bolo sťažovateľom vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu a následne uznesením krajského riaditeľstva z 3. marca 2003 boli obvinení z trestného činu

falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery. V máji 2004 bola proti nim podaná obžaloba pre uvedené trestné činy, a to na Krajskom súde v Košiciach, ktorý vec (v tom čase vedenú pod sp. zn. 2 T 6/04) postúpil 6. septembra 2004 Špeciálnemu súdu. Uznesenie o postúpení veci bolo najvyšším súdom zrušené a následne Krajský súd v Košiciach na základe námietky vznesenej Krajskou prokuratúrou v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) opätovne postúpil predmetnú trestnú vec Špeciálnemu súdu, ktorý 15. novembra 2007 vyslovil svoju nepríslušnosť.

7. V spore o príslušnosť na konanie a rozhodovanie v predmetnej trestnej veci rozhodol najvyšší súd uznesením z 10. januára 2008 tak, že vecne príslušným súdom na konanie v prvom stupni v trestnej veci sťažovateľov ako obžalovaných je Krajský súd v Košiciach.

8. Po opätovne vznesených námietkach zaujatosti došlo uznesením najvyššieho súdu z 21. júla 2008 k odňatiu predmetnej trestnej veci, v tom čase vedenej už pod sp. zn. 5 T 1/08, Krajskému súdu v Košiciach a jej prikázaniu na konanie a rozhodnutie Krajskému súdu v Banskej Bystrici, na ktorom bola vec vedená pod sp. zn. 2 T 1/08.

9. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 5. decembra 2013 zastavil trestné stíhanie proti sťažovateľom ako obžalovaným najmä z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania (vrátane prípravného konania a konania na Krajskom súde v Košiciach, pozn.) a uplatnenia princípu *ultima ratio*. Na základe sťažnosti prokurátorky krajskej prokuratúry najvyšší súd uznesením zo 4. marca 2014 zrušil predmetné uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici a uložil mu povinnosť, aby vo veci znova konal a rozhodol.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci následne rozhodol rozsudkom z 2. februára 2015 tak, že obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] uznal za vinných z tam uvedených trestných činov a obžalovaného [REDAKOVANÉ] spod obžaloby oslobodil. Predmetný rozsudok bol na základe podaných odvolaní uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 To 11/2015 z 24. novembra 2016 zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

11. Krajský súd v Banskej Bystrici v napadnutom konaní druhýkrát rozhodol rozsudkom z 10. apríla 2019 tak, že obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] uznal za vinných z tam uvedených trestných činov a obžalovaného [REDAKOVANÉ] spod obžaloby oslobodil. Predmetný rozsudok bol na základe podaných odvolaní uznesením najvyššieho súdu č. k. 6 To 9/2019 z 30. októbra 2019 zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

12. Napokon Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci tretíkrát rozhodol rozsudkom z 13. októbra 2020 tak, že sťažovateľov uznal za vinných z tam uvedených trestných činov a odsúdil ich k podmieneným trestom odňatia slobody. Predmetný rozsudok bol na základe podaných opravných prostriedkov zmenený rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 5 To 1/2021 zo 17. marca 2022 tak, že sťažovateľom bol uložený nepodmienený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov (sťažovateľ [REDAKOVANÉ]), resp. v trvaní dva a pol roka (sťažovatelia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]). Odsudzujúci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2 T 1/08 z 13. októbra 2020 nadobudol právoplatnosť 17. marca 2022 v spojení s predmetným rozsudkom najvyššieho súdu.

II. Argumentácia sťažovateľov

13. Sťažovatelia v podaných ústavných sťažnostiach, ktoré sa týkajú neprimeranej dĺžky rovnakého trestného konania, argumentujú v dvoch argumentačných líniách. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, uvádzajú, že neodôvodnenou nečinnosťou, ale predovšetkým neefektívnou a nesprávnou činnosťou krajského riaditeľstva a všeobecných súdov v napadnutých konaniach došlo k porušeniu označených práv. Zdôrazňujú extrémnu dĺžku konania a v tejto súvislosti uvádzajú, že od vznesenia obvinenia ku dňu podania ústavných sťažností uplynulo dvadsaťtri rokov a takmer osemnásť rokov od podania obžaloby.

14. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovatelia zhodne poukazujú na stabilizovanú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej v prípadoch, ak zbytočné prietahy v napadnutom konaní dosahujú takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu, akým je najmä predmet konania, možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti, a preto možno konštatovať aj porušenie označených práv. Porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie namietajú cez tvrdenie, že právo na rozhodnutie o trestnom obvinení v primeranej lehote je integrálnou súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie. Aj napriek tomu, že v čase podania ústavných sťažností bolo v ich veci právoplatne rozhodnuté, čo sťažovatelia zhodne konštatujú aj s poukazom na skutočnosť, že sa nachádzajú vo výkone trestu odňatia slobody, domnievajú sa, že celková neprimeraná dĺžka konania a tvrdené extrémne prietahy odôvodňujú prijatie záveru, že v ich prípade došlo k odmietnutiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).

III. Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

15. Podstatou ústavných sťažností je námietka porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského riaditeľstva, Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Banskej Bystrici a najvyššieho súdu v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľom ako obvineným, resp. obžalovaným.

16. Ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavné sťažnosti obsahujú všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na ich odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

18. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priet'ahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby ten orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

19. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritóme rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

20. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu (obdobne aj právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, IV. ÚS 237/09, II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018, III. ÚS 71/2018, I. ÚS 61/2020). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

(m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

22. Ústavný súd pre úplnosť pripomína, že pri hodnotení toho, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, EŠLP posudzuje dĺžku konania ako celok bez ohľadu na jednotlivé fázy konania (pozri napr. rozsudky EŠLP vo veciach Bubláková proti Slovenskej republike z 15. 2. 2011, Čičmanec proti Slovenskej republike z 28. 6. 2016). Treba však podotknúť, že EŠLP vo svojom rozhodovaní koná proti Slovenskej republike ako porušovateľovi práv a z toho dôvodu posudzovaná dĺžka konania ako celok je relevantná. Pri posudzovaní veci ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy ústavný súd koná proti konkrétnemu porušovateľovi práv sťažovateľa v čase podania ústavnej sťažnosti. Ak sťažovateľom označený porušovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti vo veci sťažovateľa už rozhodol, nemohol byť v čase podania sťažnosti porušovateľom práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov za predpokladu, že sa mu vec súdom vyššej inštancie nevrátila na ďalšie konanie (IV. ÚS 517/2021).

23. Ústavný súd rešpektuje judikatúru EŠLP, musí však poznamenať, že v uvedenom náhlade na subjekt porušovateľa práv sťažovateľa je medzi subjektom, ktorý je porušovateľom v konaní pred EŠLP, a porušovateľom v konaní pred ústavným súdom zásadný rozdiel. Ústavný súd totiž v tomto type konania nekoná proti Slovenskej republike, ale proti konkrétnemu porušovateľovi práv (IV. ÚS 517/2021). Ak účelom ústavnej sťažnosti je zjednanie nápravy smerujúcej k ukončeniu (prieťahovej) veci v primeranej lehote, a tým k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, nemožno na výsledok nahliadať len cez prizmu primeraného finančného zadost'učinenia, ktoré by nemalo byť ponímané ako výsledok a cieľ tohto konania, ale ako dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04). Ústavný súd však pri konkrétnych okolnostiach úplne nevyklučuje aj spočítavanie dĺžky konania u rôznych porušovateľov (napr. IV. ÚS 81/2019, I. ÚS 103/2019, I. ÚS 282/2019).

24. Po predbežnom preskúmaní priebehu napadnutých konaní musí dať ústavný súd sťažovateľom za pravdu v tom, že predmetné trestné konanie sa bezpochyby nezaobišlo bez prieťahov a postup orgánov verejnej moci v ňom možno označiť za neefektívny. Na druhej strane je však potrebné konštatovať, že sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského riaditeľstva a všeobecných súdov v napadnutých konaniach ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 18. mája 2022, t. j. v čase, keď v predmetnej trestnej veci boli označené konania právoplatne skončené (vydaním rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. októbra 2020 a rozsudku najvyššieho súdu zo 17. marca 2022, právoplatnými v spojení toho istého dňa). Takto možno dospieť k záveru, že už k namietanému porušovaniu v ústavných sťažnostiach označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského riaditeľstva, Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Banskej Bystrici a najvyššieho súdu v napadnutých konaniach nemohlo v čase podania ústavných sťažností reálne dochádzať. V takomto prípade už ústavnému súdu neostáva žiaden priestor na vyslovenie porušenia označených práv

sťažovateľov, keďže účel namietaných práv bol vzhľadom na právoplatné skončenie veci naplnený. Sťažovatelia mali dostatočný časový priestor domáhať sa ochrany svojich práv už oveľa skôr a nie až *ex post*, a to obzvlášť za situácie, ak predmetné konanie trvalo tak dlho a nepochybné v ňom došlo k extrémnym priet'ahom.

25. Napriek skutočnosti, že predmetné trestné konanie trvalo 23 rokov, čo všeobecným súdom treba jednoznačne vytknúť, bez ohľadu na príčiny dĺžky konania, ústavný súd vzhľadom na už uvedené ústavné sťažnosti sťažovateľov odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie

26. Sťažovatelia v príčinnej súvislosti s existenciou zbytočných priet'ahov v napadnutých konaniach namietajú aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade už nedochádza k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod III.1. tohto uznesenia), a keďže sťažovatelia namietajú porušenie označených práv v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto označených práv.

28. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského riaditeľstva a všeobecných súdov v napadnutých konaniach, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

29. Z dôvodu odmietnutia ústavných sťažností ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 3. mája 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu